

Een persoonlijke –nog niet zó- "Ouwe koe"

redactie: Jodi van der Giesen

reacties/opmerkingen: karibuni@tele2.nl

nr. 5

Afgelopen februari werd het eerste artikel van de rubriek Ouwe koeien op de website van Tremele geplaatst, na rijp en langdurig beraad met de aanvoerders en –sters van deze telkens weer onthullende website. Zóveel opmerkelijke, eigenaardige, opvallende en curieuze weder- en wetenswaardigheden bleken zó in het oog springend, dat er nauwelijks meer aan te ontkomen was om deze wereld- en in dit geval Dreumel-kundig te maken.

Weliswaar kwesties die zich afspeelden in een zeer lang achter ons gelegen periode. Maar desalniettemin evengoed als de nóg langer geleden tijden als ook veel recenter en huidige tijden, integraal deel uitmakend van de Dreumelse geschiedenis. En in sommige gevallen zelfs –mede- bepalend waren in het verloop van deze geschiedenis. Al was het alleen al omdat een persoon bijvoorbeeld oorspronkelijk met de verkeerde achternaam Hoks werd geboren. En –véél- later, en pas na een rechterlijk vonnis, toch terecht Timmermans bleek te heten (zie aflevering 3 van Ouwe koeien).

Gehoor gevend aan diverse vragen, na het verschijnen van de rubriek "Ouwe koeien", die door de bank genomen gesteld worden door vooral nieuwsgierige Dreumelnaren, is het wellicht nuttig om deze vragen in een nauwelijks aan Ouwe koeien gerelateerd artikeltje, te beantwoorden.

De meest gehoorde vraag is wel ... waaróm ? Op een goeie tweede plaats ... wanneer ben je hiermee begonnen ? De derde plaats wordt ingenomen door ... hoe houd je het vol ? Een niet helemaal gepaste vraag is ook nog ... hoe betaalt dat eigenlijk ? Zelfs de vraag ... wie bèn jij eigenlijk ... en ... de opmerking "maar gij bent toch geen Dreumelaar" komen voorbij.

Jodi van der Giesen, 58 jaren geleden geboren en op deze foto ergens tussen toen en nu. Dichter bij toen dan bij nu, overigens !

Jarenlang in Kenya, Tanzania en Suriname gewerkt, en ondertussen, in 1988, getrouwd en in het verloop van de jaren daarna voorgoed –en vanaf 1992- terug gekeerd naar Nederland. Vader geworden van twee zoons en één dochter.

Eerst gewoond in Westervoort, terwijl werkend op Schiphol. Elke werkdag – en vaak weekeinddagen- om half drie ('s ochtends) je bed uit en dan die bijna 120 kilometers enkele rit naar je werk karren, zodat je daar rond vijf uur, nog steeds 's ochtends, met je werk kunt beginnen. Te ver weg en vooral veel te lang van huis, haard, vrouw en kinderen, waren er dan ook de directe oorzaak van dat we iets dichterbij – Schiphol- gingen zoeken.

En na nogal wat omzwervende speurtochten uiteindelijk besloten om –in 1993- het huis aan het Kerkpad 79 van de familie van Kruijsbergen te kopen. Hiermee is verklaard hoe wij in Dreumel terecht zijn gekomen en ... dat we inderdaad géén geboren en getogen Dreumelnaren zijn. Twee identieke zoons werden in Arnhem geboren, maar onze dochter thuis ... hier in Dreumel.

In de periode 1986 tot 1989, werkend en wonend in Dar es Salaam, Tanzania, heb ik mijn vrouw, Monique, leren kennen. Nee, geen Tanzaniaanse, maar een Nederlandse, wier ouders destijds ook in Tanzania werkten.

Het is zeer goed mogelijk dat, daar waar velen mij niet of nauwelijks kennen, zij Monique veel beter kennen. Zij begeleidde onze kinderen dagelijks naar De Oversteek, kocht lokaal, destijds vooral nog bij de Albert Heijn, boodschappen, ging met de kinderen naar het zwembad, stond ook langs de kalklijnen haar zoons in het F-team aan te moedigen en ... kortom, maakte niet alleen volwaardig deel uit van de Dreumelse gemeenschap, maar ook vrienden en vriendinnen binnen Dreumel.

Met grote droefenis hebben we op 30 mei 2008 voorgoed afscheid van haar moeten nemen, toen ze na een vrouwmoedig gevecht van een jaar toch de overwinning moest laten aan kanker.

Haar door de jaren heen gesmede banden met Dreumel lagen er aan ten grondslag dat ze wenste begraven te worden op de protestantse begraafplaats aan ... het Kerkpad. Aldus geschiedde op 4 juni 2008

Alhoewel we een aantal jaren naast de begraafplaats en de protestantse kerk hadden gewoond en geleefd, was het geen locatie waar we bijzonder vaak kwamen. De kinderen zochten en vonden er wel eens tamme kastanjes en Monique bezocht onregelmatig de kerkdiensten en een enkele trouwerij daar.

Maar ... dat veranderde, althans wat mij betreft, spoorlags, nadat ze daar was begraven en ik haar graf zeer regelmatig bezocht.

En van lieverlede groeide de interesse en zegevierde langzamerhand, maar zeker, de nieuwsgierigheid. En ben ik me steeds meer gaan verdiepen in ook de overige "bewoners" van die begraafplaats. Veel vragen kwamen alsmaar in me op ...

Hoe hadden **zij** hun levens geleefd ?

Hoe belangrijk, of onbelangrijk, was **hùn** rol geweest in de toenmalige gemeenschap ?

Hoeveel plezier of verdriet hadden **zij** ervaren tijdens hun levens ?

Zijn zij ooit óók **ouders** geweest en hoeveel kinderen hebben **zij** ter wereld en groot gebracht ?

Zijn er nog levende, mogelijk zelfs nog in Dreumel wonende, **nabestaanden** ?

Hoe zagen **zij** eruit, zelfs ?

Een langzaam, maar gestaag toenemende passie nam bezit van me en in de afgelopen jaren heb ik, overigens daarbij geholpen door een lange periode van werkloos zijn, privé heel wat –vaak op leeftijd zijnde- Dreumelnaren en vooral –naressen gesproken. Die me meestal zeer openhartig, en met een ongelooflijke precisie en geschiedkundige kennis en opdiepend uit een schier onuitputtelijk en fantastisch geheugen, uitvoerig vertelden over ... van alles.

Veel méér dan diep mijn pet af voor deze Dreumelnaressen, die me inzichtjes gaven in wat ze wisten en

waarover ze zó graag weer eens wilden vertellen. En die me lieten delen in hele kleine stukjes leven van hun overleden dierbaren. Ik heb al deze informatie verzameld en verwerkt in een zeer omvangrijke Powerpoint presentatie, die ik diep koester.

Alle personen waar ik mee heb gesproken gaven me toestemming om, indien gewenst, de door hen vertelde verhalen en foto's te delen met Tremele ...

Enkele van de door hen ter beschikking gestelde juweeltjes:

Gertrude Fellenberg

&

Hendricus Vink

HOUDER/PORTEUR:

(Naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum en woonplaats / *Nom, prénoms, lieu de naissance, date de naissance et domicile*)

van Valburg- - - - -
Anna- - - - -
Wed/van: Udo, Antoon- - - - -
Wamel Gld- - - - -
29 oktober 1898- - - - -
Dreumel Gld- - - - -

Nationaliteit: NEDERLANDSE
Nationalité : NEÉRLANDAISE

KINDEREN/ENFANTS:

(Naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum en geslacht / *Nom, prénoms, lieu de naissance, date de naissance et sexe*)

2

Nr A 277742 *

Deze kaart is geldig tot/*Cette carte est valable jusqu'au:*
24 augustus 1963.

Handtekening van de houder / *Signature du titulaire:*

*Udo
v Valburg.*

Afgegeven op / *Délivré le* 29 oktober 1963
door de Burgemeester van Dreumel.
par le bourgmestre de

Handtekening/
Signature

3

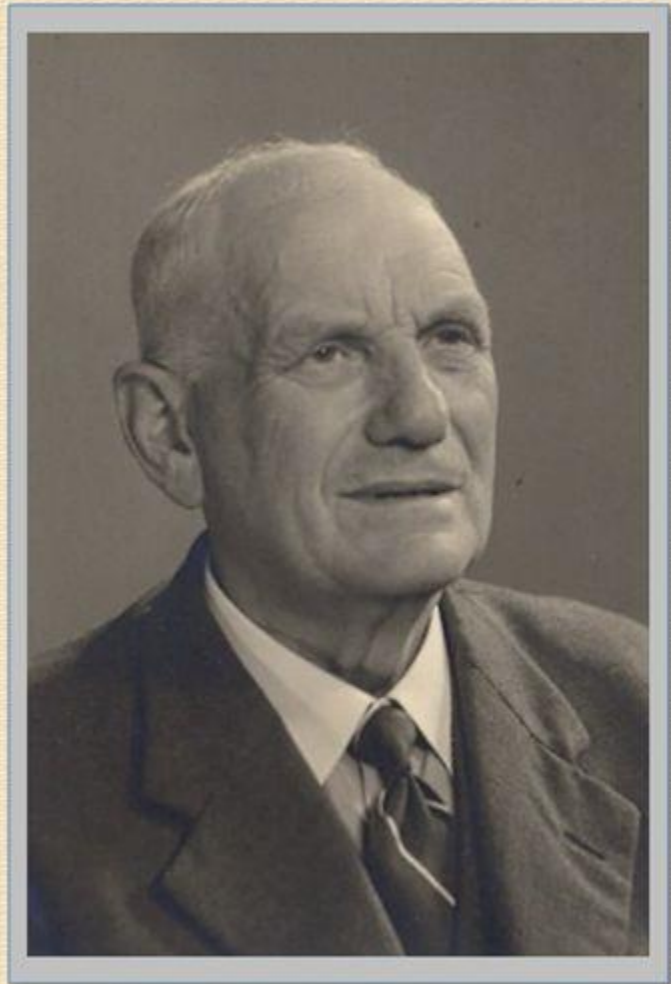
Tom Visser

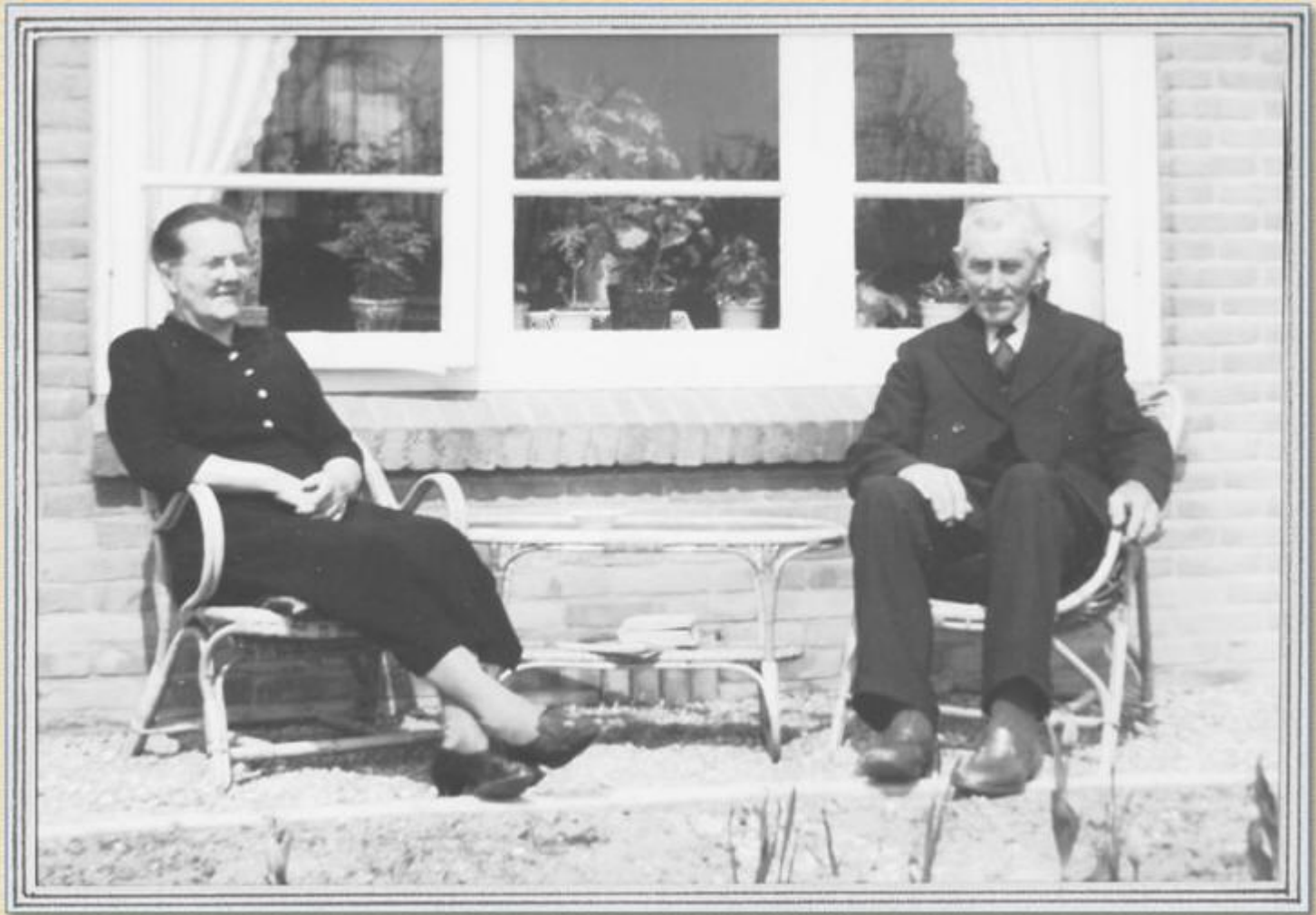

Frans Johan Jagtenberg

Hendrikus Goijer

Rijertje van Valburg & Bernard Diederik van Dijk

Begravenis Leendert Tap. Zijn collega veldwachters lopen met zijn kist van De Rooijsestraat het Kerkpad in.

Hendrik Jan Verhoeff

En zo kregen sommigen, een aantal, van die voor mij aanvankelijk compléét onbekende en begraven personen een beetje meer bekendheid. Leerde ik van sommigen waar ze geboren en overleden waren. Van weer anderen hoe ze eruit zagen, van weer anderen of soms dezelfde, waar ze gewerkt en gewoond hadden. En van wéér anderen of wéér dezelfde, waar ze hun vrouwen of mannen hadden ontmoet en hoe hun bestaan in hùn tijden eruit had gezien. Hoeveel kinderen ze hadden gekregen en hoeveel er daarvan de vreselijkste ziekten van die tijd niet hadden overleefd.

Ik bèn geen Dreumelnaar en kan er nooit meer een worden, maar ik ben er wel een aantal – iets - beter gaan kennen!

En van het één kwam –voor mij zeer vanzelfsprekend- het andere en ben ik nu, ook al langere tijd, actief met het per Dreumelse persoon registreren van de gegevens zoals die vanaf het begin van de Burgelijken Stand (1811) werden en –moesten- worden bijgehouden op het Dreumelse gemeentehuis.

Letterlijk duizenden, zelfs wel tienduizenden akten, waarop nauwgezet en handmatig de wettelijk noodzakelijke gegevens werden genoteerd. Maar ozo vaak verkeerd of onnauwkeurig, of zonder acht te slaan op de juiste schrijfwijze, of hoe personen eigenlijk ècht heetten, of hoe oud ze waren of waren geworden. Geboorte- en huwelijksakten, akten van overlijden, echtscheidingen en gerechtelijke vonnissen werden allemaal te boek gesteld. Met inkt en (denk ik) kroontjespennen en in een soms vrijwel onleesbaar handschrift !

Dààrom ben ik ooit met deze activiteit begonnen ... dààrom zal ik ook hiermee niet stoppen tot alle akten “op” zijn en ik àlle artikelen voor Tremele heb geschreven die er –volgens mij- over te schrijven zijn. Of tot ikzelf ooit slachtoffer zal worden van het “natuurlijke” verloop van de Dreumelse bevolking. Want ik ben hier bij lange na niet geboren, maar wil er wel zo lang mogelijk blijven leven en wonen.

En nee, ik doe dit uiteraard onbezoldigd en geheel vrijwillig en met volledige overgave, motivatie en passie.

Mijn ultieme drijfveer ligt immers begraven op de protestantse begraafplaats !
